

LAIVAS

No. 32. Metai XIII

Rugpiņčio-Aug. 5, 1933

ESR valst
republikas
biblioteka

L A I V A S (THE SHIP)

Published Weekly by Marian Fathers

Entered as second-class July 12, 1921 at the post office at Chicago, Ill. under the Act. of March 3, 1879.

PRENUMERATOS KAINA:

Metams	\$2.00
Pusei metų	\$1.00
Vienam num.	\$0.05

SUBSCRIPTION RATES:

One Year	\$2.00
Six Months	\$1.00
Single Copy	\$0.05

"L A I V A S"

2334 South Oakley Ave.,

Chicago, Illinois

IX SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

L e k c i j a .

I KORINT. 10, 6—13.

BROLIAI: negeiskime pikta, kaip kad jie gaidė. Nebūkite stabų garbintojai, kaip kai kurie iš jų, kaip yra parašyta. Žmonės sėdosi valgyti ir gerti ir kėlėsi žaisti. Nepaleistuvaukime, kaip kai kurie iš jų paleistuvaudavo ir viena diena žuvo dvidešimts trys tūkstančiai. Negundikime Kristaus, kaip kai kurie iš jų guodė ir žuvo nuo žalčių. Nemurmėkime, kaip kai kurie iš jų murmėjo ir žuvo nuo žudytojo. Visa tai jiems atsitiko, kaip vaizduotas pamokinimas, parašyta gi mums ispėti, kuriems tenka gyventi amžių paigoje. Taigi, kas tariasi stovįs, teveizi, kaip nepultų. Jūsų nebuvo užpuolusi pagunda, perviršijanti žmogaus jėgas. Dievas yra ištikimas; Jis neleis jūsų gundyti virš jūsų jėgų, bet dar padarys toki

E v a n g e l i j a .

LUKO 19, 41—47.

ANUO metų Jėzus prisiartinęs į Jeruzalę ir matydamas miestą, Jis verkė jo ir sakė: Kad gi ir tu ir tai šitoje savo dienoje pažintumei, kas tau neša ramybės, dabar gi tavo akims paslėpta! Nes ateis tau diena, kad nepreteliai apves tave pylimu, apgulsi tave, suspaus tave iš visur; parbloks ant žemės tave ir tavo vaikus, kurie yra tavyje, ir nepalikis tavyje akmens ant akmens, nes tu nepažinai savo aplankymo meto. Įėjęs į bažnyčią, Jis pradėjo varyti laukan parduodančius joje ir perkančius. Jis jiems sakė: Parašyta: Mano namai maldos namai, jūs gi padarėte iš jų galvožudžių lindynę. Jis mokino kasdien bažnyčioje.

išėjimą iš pagundos, kad galėtumėte ją pakelti.

“Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir po to nieko daugiau nebegali padaryti... Bijokite to, kurs užmušęs turi valdžios įmesti į pragarą” (Luk. 12, 4-5).

“Saugok, Dieve, kad aš kuo nors girčiau, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzus Kristaus Kryžiumi. Per jį man pasaulis yra prikaltas ant kryžiaus, o aš pasauliui” (Gal. 6, 14).

“Žodis apie kryžių tiems, kurie žuna, tiesa, yra paikybė; bet tiems, kurie išganomi, tai yra mums, jis yra Dievo galybė” (I Kor. 1, 18).

“Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada pats savęs, tegul kasdien neša savo kryžių ir teseka mane” (Luk. 9, 23).

“Tu iš ten neišeisi, iki nebusi užmojęs paskutinio skatiko” (Luk. 12, 59).

Švenčiausioji Marija ir Vienuolija

Šv. Mato Evangelijoje (XIX. 16—22) mes randame sekantį aprašymą: Vienas jaunikaitis, prisiartinęs prie JĖZAUS, paklausė Jo, ką turįs daryti, norėdamas pelnyti amžinąją laimę. JĖZUS jam paaiškina: “Jeį nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų” (XIX. 17). Paklaustas kokių, JĖZUS išdėsto jam smulkiau, ko turi prisilaikyti trokštąs įeiti amžinojo laimėn žmogus, t. y. be ko jis negalįs pasiekti dangaus karalystės. Jaunikaitis pasisako, jog jis visa pildęs ir pildąs, ir vėl klausia, ko dar trūksta. Čia jau regimai jaunikaitis norėjo sužinoti, kas reikalinga norinčiam nupelnyti didesnio laipsnio žmogui. Į šitą atsako JĖZUS: “Jeį nori būti tobulas, eik, parduok, ką turi, ir duok beturčiams, ir turėsi turtą danguje, pasikui ateik ir sek mane (XIX. 21). Šitais žodžiais JĖZUS jam nurodė tobulybės kelią ir kartu pašaukė jį eiti šiuo keliu. Šitas tobulybės kelias tai atsižadėjimas žemiškųjų gerybių: “turtų”, šeiminio gyvenimo, kursai yra neįmanomas be žemiškųjų turtų, ir pagaliau atsižadėjimas savo valios: “sek mane!”

“Išgirdęs šitą žodį, jaunikaitis nuėjo nuliūdęs”; vadinas, nenorėjo sekti JĖZUMI, “delto kad” šitaip aiškina Evangelistas: “turėjo labai daug lobio.” (XIX. 22). Mat, kieno širdis prilipusi prie žemiškųjų gerybių, tasai neseka KRISTUMI, ką sekančiose eilėse paaiškina patsai Išganytojas, sakydamas: “Ištikrųjų sakau jums: turtingam nepigu įeiti į dangaus karalystę!” (XIX. 23).

Šitokių prisirišėlių prie žemiškųjų gerybių būdavo, yra ir bus labai daug; tačiau, krikščioniuose ypač pirmaisiais krikščionijos laikais, troškimas sekti JĖZAUS KRISTAUS pėdomis buvo pasiekęs didžiausiojo laipsnio. “Tikinčiųjų daugybė buvo vienos širdies ir vienos sielos. Nė

vienas iš jų nesakė apie savo lobį, kad tai jo vieno būtų, bet visa jiems buvo bendra” (Ap. D. IV. 32) — suprantama, išskyrus moteris.

Taigi, bendrai imant, pirmųjų krikščionių gyvenimas buvo pilnas atsižadėjimo savęs dėl DIEVO ir artimo. Jų daugelis arba patys buvo pažinę JĖZU, arba apie Jį girdėję tiesiog iš Apaštalų burnos.

Suprantama, jog jie, mąstydami apie JĖZU, norom-nenorom turėjo prisiminti Švenčiausiąją Mariją, kadangi Josios gyvenimas buvo kietai susijęs su Josios Sūnaus, JĖZAUS KRISTAUS, gyvenimu ir pamokinimais. JĖZUS ir Marija tai, galima sakyti, du neišjungiamu vardu: kas trokšta įtikti JĖZUI, tas negali šalta širdimi praeiti pro šalį Marijos; gi kas geidžia prisimeilinti prie Marijos, tas negali šito pasiekti, nesimeldamas prie JĖZAUS! Kas nori pažinti ir suprasti JĖZU, tas turi susipažinti ir su Marija. Kalbant apie DIEVO Sūnaus įsikūnijimą, negalima nepaminti apie Jojo Motinos nekaltąjį prisidėjimą, apie Arkangelo apreikimą, apie stebuklingąjį JĖZAUS prasidėjimą Josios yščioje, apie aplankymą šv. Elžbietos, apie stebuklingąjį Jojo gimimą, apie senelio Simeono pranašystę, apie bėgimą Aigiptan, apie vaikelį JĖZU per Velykas Jeruzalėje, o ypač apie Josios stovėjimą po kryžiumi! Taigi apmąstymas apie JĖZU turi privesti mus prie apmąstymo apie Mariją. Ir štai, Švenčiausioji Marija iškyla aikštėn, lykad dieviškosios dvasios milžiniškas asmuo: tobuliausio skaistumo, “malonės pilnoji” Panelė, rūpestingiausioji ir sopulingiausioji DIEVO ir mūsų Motina, dangaus ir žemės Valdovė, prieš kurią klaupias visos dangiškos, žemiškos ir pragariškos galybės!

Šitą tai Švenčiausiąją Panelę ir Motiną pirmieji krikščionys buvo pažinę asmeniškai, kadangi Ji, JĖZUI atsiuntus Šventąją Dvasią per Sekmines, buvo gyvenusi dar keliolika metų šv. Jono Apaštalo globoje. Apaštalai garbiadavo Ją didžiausiu nuolankumu, neretai klausdavo Jos patarimų, apskatinėdavo apie Ją, skelbdami Evangeliją; stebuklingu būdu buvo susirinkę, Jai mirštant; šv. Tomui atvykus pervėlai, jie pamatė, jog Josios ir kūnas buvo paimtas dangun. Josios vardas ir pagarba Jai plitė po pasaulį kartu su tikėjimo išsiplėtimu. Po JĖZUI tikintieji visų prima kreipdavo visą savo dėmesį į Ją ne vien kaip, kad į "Aušros žvaigždę, bet kaip kad į "Jūrų Žvaigždę", kuri keliaujantiems per audringas gyvenimo bangas rodo ramųjį dangaus uostą!

Ir šita Žvaigždė švietė ir šviečia katalikiškoje padangėje taip miela ir skaisčia šviesa, kad tikinčius, o ypač jaunimą, traukte traukia į save, lykad kokia begalinė jėga! Jaunimas mato Joje Nekalčiausiąją Panelę, pilną atsižadėjimo ir atsidaavimo DIEVUI ir žmonėms; suaugusieji skaisčiausiąją Sužieduotinę, rūpestingiausiąją Moterį ir Motiną ir Šeimininkę; senieji pasiilgusiąją dangaus Našlę; mirštantieji laiknėją ant kelių mirusįjį Jėzų.

Ir štai, žiūrintieji į šitą "Jūrų Žvaigždę" jaunikaičiai ir mergaitės, sekdami taip skaisčiu pavyzdžiu, pradeda aukoti Aukščiausiam savo nekaltybę, savo turtus, savo valių, neatsižvelgdami net persekiojimų, kančių ir mirties!

Persekiojimams krikščionių iškilus, ti kintieji arčiau susiglaudžia krūvon ir, prisimindami JĖZAUS ir Marijos skausmus ir kančias, tai slapstosi po katakumbas, tai bėga į dykumas, tai miršta kančiose su JĖZAUS ir Marijos vardais ant savo išbalusių iš skausmo lūpų!

Persekiojimams pražuvus ir tikėji-

mui užėmus valstybinio tikėjimo vietą, krikščionių širdys atslūgo, išsiliedamas džiūgavimu ir kilstančiu padangėn griandingu "Te DEUM laudamus" (Tave DIEVĖ garbiname) himnu!

Tačiau, kartu su tikybos laisve pradėjo siurbtis vidun ir ištvirkimas, kadangi daugelis stabmeldžių romėnų ir germanų priimdavo tikėjimą tik paviršutiniškai, nė kiek nepakeisdami savo stabmeldiškųjų palinkimų ir papročių. Štai, šitame tarpe tikinčiuose žmonėse pradeda rasti daugybė jaunų, suaugusių ir pasenusių, norinčių ypatingu būdu tarnauti DIEVUI ir išvengti pasaulio vylių.

JĖZAUS pavyzdys visgi jiems atrodė per aukštas, sunkiai pasiekiamas, kadangi JĖZUS yra ne vien Žmogus, bet ir DIEVAS! Jiems, taip sakant Švenč. Panelės Marijos Asmuo išrodydavo ir išrodo daug artimesnis, gi Josios pavyzdys labiau prieinamas, kadangi Ji buvo ir yra visgi tiktai žmogus, kad ir savo dorybių dėlei pasiekusi aukščiausiojo šventumo laipsnio.

Taigi, trokštantieji įtikti Jėzui, ne vien prisimindavo JĖZAUS duotus jaunūliui patarimus, bet ir žiūrėdavo į DIEVO Motinos pavyzdį. Kaip Švenčiausioji Panelė Marija gyvendavo nuošaliai nuo pasaulio triukšmo, praleisdama visą gyvenimą maldoje, apmąstymuose apie Apreiškimo paslaptis, dorybių pratimuose, pildyme gailėstingųjų darbų, ir trokštantieji eiti tobulybės keliu, pradėjo šalintis pasaulio. Kaip kad Švenčiausioji Marija buvo paaukojusi savo nekaltybę DIEVUI, taip ir jie pradėjo atsižadėti šeimyninio gyvenimo ir moterystės džiaugsmų. Kaip DIEVO Motina, pati būdama neturtinga, buvo išdalijusi beturčiams gautąjį iš Trijų Išminčių auksą, taip ir jie pradėjo išdalinėti savo turtus neturtėliams, nepalikdami sau nieko, gi patys gyvendami tik iš savo rankų darbo. Kaip Švenčiausioji

Panelė buvo pasidavusi DIEVO valiai, kaip kad tikroji "Viešpaties tarnaitė," taip ir uolieji pradėjo atsižadėti savo valios, pritaikindami savo valią prie DIEVO valios, priklausydami tiktai savo vyresniųjų įsakymų. Ir štai, Aigypto, Sirijos, Palestinos ir bendrai Azijos ir Afrikos dykumos prisipildo vienuoliais — atsisakyraisiais, gyvenančiais uolose, miškų palapnyse, poupių lindyne. Jūjų pavyzdys sutraukia šimtus ir šimtus pasekėjų.

Rytuose vienuolis Pachomius pirmasis suglaudžia vienuolius kruvon, kad jiems būtų lengviau lavintis dorybėse ir tvarkingiau sutaisyti dvasinį gyvenimą. Atsiranda vyrų ir moterų vienuolynai, suvaržyti tam tikrais įstatais, kuriems bendrą kryptį surašo šv. Basilius. Iš rytų vienuolija perėina į vakarų kraštus.

Šventieji Bažnyčios Tėvai, kaip antai: šv. Ambrosius, šv. Augustinas, šv. Jeronimas ir kiti savo pavyzdžiu ir žodžiais žymiai paskatina žmones prie vienuolyninio gyvenimo. Netrukus, vienuolynai auga nebesulaikomu smarkumu, užimdami vadovaujančią vietą praplatinime kultūros per visus vidurinius šimtmečius, iki atsiradus pirmiesiems universitetams, kurie buvo įkurti irgi Bažnyčiai pasiaukojusiems DIEVO tarnams ir Bažnyčios vadams dėka.

Visi vienuolių įstatai yra atsirėmę Švenčiausios Panelės Marijos pavyzdžio. Ji tai pirmoji buvo padarius kaip jau minėjome pirma, skaistybės, neturto ir paklusnumo įžadus; į Ją žiūrėdami vienuoliai ir vienuolės susivaržo šitais pačiais įžadais, laikydami Ją savo Vadove dvasiniame gyvenime ir atsiduodami Josios ypatingai globai. Iš šitų vienuolynų ir ima pradžia viešas sąmoningas ir tikslus pagarbinimas Švenčiausios Panelės Marijos. Daug vienuolynų steigama Josios vardu. Vienuoliai, trokšdami įtikti JĖZUI, nepaprastu stropumu išgarsina Marijos vardą, rinkdami senuosius raš-

tus, surašydami ir paduodami viešumon daug įvairių senovės pasakojimų apie Ją, įvesdami įvairias pamaldas Jai ypatingu būdu pagerbti, pavyzdžiu ir raštais gindami Josios šlovę ir garbę, kovodami Josios dėlei su eretikais.

Suprantama, jog ir Šv. Panelė Marija iš savo pusės nesiliovė ir nesiliauna šelpusi jų. Šventųjų gyvenimai pilni Josios stebuklingųjų apsiereiškimų ir pagelbos savo išrinktiesiems garbintojams vienuoliams ir vienuolėms, kurie iškovoję savo taip kilnią kovą su velniu, pasauliu ir kūnu, ramiai sau miršta su JĖZAUS ir Marijos vardais, žinodami, jog meilė ir ištikimumas šiems dviem negali nesuteikti jiems anos ramybės, kurios pasaulis negali duoti. Laimingi gyvenantieji Švenčiausios Panelės Marijos apsiaustu!

MALDA PRIE ŠV. DVASIOS.

O Dieve, Šventoji Dvasia, Kurią aš paniekinau, įžeidžiau, kuriai priešinausi nuo kūdikystės iki šios dienos, atidenk man Tavo Asmenį, — Tavo Esimą, Tavo galybę. Padaryk, kad aš gerai suprasčiau Dievo baimę. O Tu, Kurs esi Dvasia Tėvo ir Sūnaus, o Tu, Kurs esi Meilė Tėvo ir Sūnaus, o Tu, Kurs krikšti į ugnimi, pripildyk mano širdį Tavo meilės ugnimi, uždek mane visą Dievo meile. Užpilk ant manęs vieną lašą tos šventos liepsnos, vieną lašą tos dangiškos ugnies, kad aš visiškai sunykčiau kaip Tau maloni auka. O Tu, Kurs įsakai man mylėti Tave visa širdimi, sušildyk mane uolumu, sutirpink gailėsčiu, idant gyvenčiau tikru gyvenimu ir mirčiau tobulai atgailojant. Leisk, kad ta šventa liepsna sudegintų ir išnaktintų manyje visą kas priešinasi Tavo meilei. Duok, kas Tave mylėčiau visa mano širdimi, siela ir visomis jėgomis, ir mano artimą kaip pats save.

(Šią maldą kasdien kalbėjo Kardinalas H. E. Manning nuo 1845 iki mirties).

ROMOJE

Sveikinu visus iš "Amžinojo Miesto" — Romos. Jau trečia diena, kaip mūsų ekskursantų dalis ir aš su jais, gyvenu Romoje.

Kelionė iki Romai sekėsi gerai. Laive nors nekurie jautėsi nelabai gerai, bet sunkiai niekas nesirgo.

Vieną dieną supo pusėtinai. Tik su vargu pasisekė atlaikyti šv. Mišias. Labai reikėjo saugoti kielikas ant altoriaus, kad nenuslinktų ant žemės. Laivas siubtelia, tai žiūrėk, kielikas jau slenka. Atsisuksi sakyti "Dominus vobiscum" ties altoriaus viduriu, o pažiūrėk, kad jau tave

Tėvas V. Kulikauskas, M. I. C.

nunešė į šoną. Bet kad ir truputį "šokinami", Mišias atlaikėme gerai. Rodos, kad tik mudu su kun. Draugeliu ir buvome toki stipruoliai ir narsuoliai. Niekas daugiau tą dieną šv. Mišių nelaikė.

Cherburgą pasiekėme laimingai iš ryto šeštą valandą birž. 21 d. Negavę traukinio, kuris stotų Lisieux, kur yra šv. Teresė, Mažoji Jėzaus Gėlė, pasisamdėme du automobiliu ir pasileidome sau Paryžiaus link puikiais keliais, šalimais kurių kaip tiršta minia, driekiasi gražūs Nor-

mandijos sodai, puikūs parkai ir tiršti miškeliai.

Greitai pasijutome miestely Lisieux, kuris šv. Teresės, Mažosios Gėlės, dėka skubiai auga ir galimas daiktas išaugs dideliu, arba pusėtinu miestu. Jo didžiausias papuošimas bus šv. Teresės bazilika. Ji pradėta statyti labai gražioje ir aukštoje miesto vietoje.

Ji priklausys prie pasaulio garsenybių, o kartu prie Katalikų Bažnyčios deimantų.

Jau dabar tik statomą nuolatos minios žmonių lanko, o toliau tos minios augs.

Reikia stebėtis, kaip išauga tokios bazilikos. Jų didumas milžiniškas: dešimtys tūkstančių žmonių telpa.

Jų brangumas apskaitomas milijonais dolerių. Visa tai sudeda didžiumoje svečiai lankytojai. Pagalvokit tiktai, kiek tų lankytojų turi būti, kad jie tuos milijonus sudeda. Galimas daiktas, kad atsiranda atskirų, žymių geradarių, bazilikos rėmėjų, bet nemanau, kad jų būtų labai daug.

Pasimeldę prie šv. Teresės, prisiminę ir jai pavedę visus savo gimines, prietelius ir geradarius, apsipirkę atminčiai įvairių daiktelių, sėdome į automobilius ir danu pyškėti į Paryžių. Kelias toks pat gražus ir geras, tik jau mažiau medžių ir turtingumas gamtos menkesnis. Vakare laimingai pasiekėme Paryžių ir dasigavome į aprinktą mums Jo Ekscelencijos vskupo Būčio gyventi vietą.

Po kelionės jūra ir automobiliu sumigome labai saldžiai ir ramiai. Laivo bildėsys ir automobilio dundėjimas pranyko.

Paryžiuje aplankėme daug žymių vietų. Aš galiu pasigirti, kad dar pajėgiau užkopti į pat viršų "Notre Dame" katedros bokštą. Vis maniau, kad man teks būt apačioje, kai kiti lips. Bet nuvykęs pa sidrąsinau, savo širdį pasiėmiau kietai į saują, krūtinę išpūčiau pirmyn, pritraukiau oro ir aukštyn. Lipu, lipu, ir vis laukiu, kas bus — niekas nesidaro. Kvapo dar netruksta, širdis veikia lygiai — na tai aukštyn. Po nekuriu laiko pažiūriu jau aš išlindau ant platformos. Visas Paryžius čia pat po mano kojų. Manau, kad čia kelionės galas, bet kur tau. Girdi, čia tik kelionės pusė. Vėl drąsinu save. Aukštyn kaip bus taip! Lipu, lipu. Jau sunku. Kojos per kelius ima drebėti. Sustojau. Atsikovapsčiau, ir vėl pirmyn, aukštyn.

Štai sušvito. Išėinu siauru keliu į orą. Dairausi. Jau nėra kur lipti aukštyn. "Ačiu Dievui," atsidusęs tariau. Jau aukščiau nereikės lipti.

Koks čia nuo viršaus to taip aukšto bokšto reginys: pirmiausia puola akysna didžiausias spalvų mišinys: žali sodai, parkai ir alėjos; balti, pilki, raudoni, juodi, rausvi namai, nameliai, namukai; tarp jų aukštos, besistiebiančios aukštyn, aukštesnės už kitus trobesius bažnyčios. Jų tiek, kad suaku suskaičiuoti ir taip įvairios, kad vargu aprašyti. Ant jų viešpatauja, ant aukšto kalno pastatyta, visos prancūzų tautos bazilika Švenčiausios Jėzaus Širdies. Ją prancūzai pastatė kaip nuolatinį atpildą Dievui už savo tautos kaltes. Mat, Jie moka sunkiai Dievui nusikalsti, bet moka ir gerą atgailą daryti.

Buvau toje bazilikoje kaip tik Švenčiausios Širdies dienoje, birž. 23 d. Kiek ten žmonių! Kiek ten maldų! Komunija nuolatos dalinama. Tūkstančiai asmenų ją priėmė. Yra Prancūzijoje daug bedievybės, bet yra ir labai daug gyvo, tvirto tikėjimo. Dabar čia tikėjimas vis daugiau ir daugiau žymių ir žymiausių asmenų patraukia savo pusėn. Jie jau paste bėjo, kad netikėjimas yra didžiausia Dievo bausmė, kuri skaudžiai liečia pavienius asmenis ir ištisą tautą.

Prancūzija aiškiai įrodo, kad didžiausiais tautos kenkėjais yra netikėjimo ir bedievybs skleidėjai. Gal ir kitur bedievybės apaštalai tai pastebės ir kuriems iš tikrųjų rūpi tauta ir jos gerovė, tie grįš prie tikėjimo arba nors neardys jo tikinčiuosiuose.

Paryžiuje nematyti jokios depresijos. Gyvenimas čia greitas ir linksmas. Pragyvenimas, kelionės ir visoki atminčiai daikteliai yra brangūs. Į jokias žymias vietas neįeisi be užmokesčio. Frankai tirpsta, kaip "ice cream" šilumoje. Kad neištuštintų mūsų gana liesą kišenę, pasiskubinome apleisti Paryžių aukščiau

negu manėme.

Birželio 24 d. mūsų Federacijos ekskursijos likučiai suskilo. Jos pusė iškeliavo Lietuvon, o antra pusė Liurdan. Antroje pusėje pasilikome trys kunigai— aš, Draugelis ir Končius ir dvi Trakinaitės Julija ir Elena.

Kiti ekskursantai auvyko Anglijon, kiti tiesiog iš laivo Lietuvon ir Italijon.

Liurde buvome tos pačios dienos vakare. Nieko tą vakarą nematėme, nes pasivalgę vakarienės nuėjome gultų.

Iš ryto sukilome gana anksti. Tuojaus nutraukėme visi “Apsireiškimo Grottos” link. Žmonių visur pilna. Eina pavieni asmenys, eina būreliai, dideli būriai ir skaitlingos maldininkijos. Visi grottos link. Štai ir mes jau ten. O Viešpatie! Kiek ten tikėjimo maldų, aukų ir prašymų! Kas apsakys? Kas suskaitys? Tik Dievas ir Švenčiausioji Pama Marija tą viską turi savo pilnoje žinioje.

Grottoje Mišių laikyti negalėjome pritulpti, nes reikia jau iš anksto sau laiką užsiprašyti. Taigi pačioje grottoje tik iš Klausėme Mišių, o jas atsilaikyti nuėjome į baziliką. Ji labai didelė — trims aukštais. Altorių joje yra labai daug, o vienok vos pasisėkė dasigauti, nes kunigų iš visur sukeliavusių buvo skaitlingas būrys.

Atsilaikę Mišias, nuėjome pasistiprinti. Po pusryčių grįžome prie grottos.

Čia prasidėjo reginys nepaprastai įspūdingas. Nekalbant apie nepaprastą žmonių maldingumą, paminėsiu ligonius.

Buvo atvykę maldininkai iš Anglijos ir Olandijos. Su jais užplaukė viena minia įvairiausių ligonių. Visi ligoniai čia vežami tam tikrais guoliais ir kedėmis, ant ratų sutaisytai.

Štai juos suvežė prie vandens, kuriuo se jie maudomi. Čia sveikieji garsiai meldžiasi už ligonius. Ligoniai, kaip pajėgdami, pilni vilties, meldžiasi ir prašo Dievo išgijimo. Kitur kunigas, ar vienuolis

kalba garsiai visokius šauksmus į Mariją, sveikieji ir ligoniai jam pritaria.

Čia gi šalia “Apsireiškimo eilių eilės Grottoje” (o ji palikta kokia apreiškimo metų, tik geležinis užtvaras pritaistas, kad atlaikytų minią ir išlaikytų tvarką) už užtvaro prie altoriaus eina Mišios po Mišių, Žvakyčių, žvakučių, žvakių, žvakių paprastų ir storų sieksninių kaip tikras miškas; ir visos jos žiba. Visos uolos viršus net pajudodės nuo ruksančių žvakių.

Po pietų trečią valandą prasidėjo kitas graudus reginys: ligonių procesija ir jų laiminimas su Šv. Sakramentu.

Procesija prasidėjo nuo grotos. Iš ten ligonius vieną paskui kitą vežė į didžiulę aikštę bazilikos fronte. Juos statė su jų vežimėliais vieną šalia kito abejuose aikštės pusėse. Kiek jų suvežė, nesuskaičiau, bet jų būta kelių šimtų.

Kada baigėsi ligonių vežimas, atvyko procesija su Švenčiausiu.

Prasidėjo dabar tam tikros litanijos arba šauksmai į Dievą ir Šv. Paną Mariją. Sveiki ir ligoniai juose dalyvavo, o tuom tarpu vyskupas, sustodamas ties kiekvienu beveik ligoniu arba ties jų eile iš trijų ar keturių ligonių laimino juos su Švenčiausiu.

Tuose šauksmuose prasimušė tiek daug žmonių vargo, negalės, silpnumo, nelaimių, o eilių eilės ligonių tai aiškiai liūdijo, kad aš negaliu nei išreikšti kaip jaučiausi. Prisiglaudžiau prie medžio ir stabdžiau ašaras, kurios veržte veržėsi iš akių.

Tokioms procesijoms esant ir laiminant Švenčiausiuoju dažnai įvyksta stagių pasveikimų. Šiuo kartu neteko tokio stebuklo pamatyti čia aikštėje. Prie grotos vienas toks pasveikimas įvyko.

Po procesijos pasijutau kupinas įvairiausių įspūdžių. Neėme noras nei kalbėti, nei ką nors daugiau matyti.

— Kun. V. Kulikauskas.

MARIJA DIEVO MOTINA

Nors šiandien Efezas yra nedidelis, randasi ant Egėjos jūros kranto maž daug skurdus Mažosios Azijos kaimelis, kuris valandą kelio į pietus nuo Smirnos, ta-

čiau prieš du tūkstančių metų jis skaitėsi Ionijos karalienė. Plinijus garsus romėnų istorikas jį pavadinę Azijos žibiatuvu. Anais laikais Efezas buvo vienas iš turtingiausių bei veikliausių uostų rytų šalyje. Šventas Jonas Apaštalas, ištremtas į Patmos salą, aprašinėdamas Romos imperijos perteklius, veikiausiai turėjo mintyje Efezo kupinus sandėlius. Čionai taipgi stovėjo vienas iš septynių senovės stebuklų, būtent garsi Dianos pagonų dievės šventykla. Krikščionybės laikais Efezas aukščiau iškilo. Šv. Paulius pats čia skelbė Evangeliją, palikdamas savo numylėtą mokinį Timotiejų šio miesto vyskupu. Čia Šv. Jonas Apaštalas senelis apsigyveno. Šio miesto katedros bažnyčiai pirmai teko garbė nešti Marijos vardą. Visokių atžvilgiu šis miestas buvo tinkamas sušaukimui santarybos, kuriai reikėjo svarstyti Marijos teisę būti vadinama Dievo Motina.

Katalikų Bažnyčioje amžių eigoje būta dvidešimts santarybų, kurių skaičiuje Efeso santaryba buvo trečioji. Iki penktam šimtmečiui nė viena eresija neneigė tiesioginiu būdu, kad Marija Dievo Motina nors tos eresijos, kaip pavyzdžiui Arionų eresija, kurios neigė Kristaus dievybę, tuo pat neigė Marijos dievišką motinystę. Penkto šimtmečio pradžioje Nestorijus Konstantinopolio patrijarkas pradėjo skelbti. "tegul niekas nevadina Mariją Dievo Motina, nes Marija yra žmogus, iš žmogaus gi negali Dievas gimti."

Šių ginčijų gandas pasklydo po katalikišką pasaulį. Aleksandrijos patrijarkas Šv. Kirilas susekė eresiją besislapstančią Nestorijaus išaiškinime. Velykų pamoksle 429 metais Šv. Kirilas perspėjo tikinčiuosius apie šią klaidą tvirtai stovėdamas už Kristaus asmenio vieningumą ir teisėtiškumą išsireiškimo "Dievo Motina." Šv. Kirilas taip pat parašė laišką Egipto vienuoliams, kuriame aiškiai išdėstė katalikišką mokslą apie Dievo Sū-

naus Įsikūnijimą. Kada jo laišakai pasiekė Konstantinopolį, Nestorijus užpykęs puolė Kirilą, pajuokdamas, vadino "Egiptiečiu". Tada Kirilas parašė laišką kreipdamas į patį Nestorijų, kuris nieko neatsakė. Į antrą Kirilo laišką Nestorijus atsakė, gindamas savo mokslą ir patardamas, kad nesikištų į kitų reikalus. Tada Kirilas kreipėsi laiškais į Šventą Tėvą Šv. Celestiną I, į imperatorių, ir į kunigaikščius, parodydamas Nestorijaus klaidas ir jų skirtingumą nuo tikrojo mokslo, kuris randasi Bažnyčios Tėvų raštuose. Celestinas, kuris pirmiau buvo gavęs laišką nuo Nestorijaus, visiškai pritarė Kirilio nuomonėms ir pasiuntė Nestorijui gana smarkų laišką, kuriame papeikdamas Nestorijaus žodžių neaiškumą, grąšina jį ekskomunika ir atstatymu, jei ne atšauks savo klaidų. Nestorijus kreipėsi į imperatorių, kad sušauktų santarybą. Imperatorių išsiuntė laišką kviesdamas visus imperijos metropolitus, kad susirinktų į Efezą su savo žymiais pagalbininkais Sekminių dieną 431 metais. Augustiną ypatingai kvietė, bet pasiuntiniai parvežė žinias, kad Augustinas miręs.

Birželio pradžioje 431 metais vyskupai pradėjo suvažiuoti į Efezą. Nestorijus pasirodė vienas iš stropiausių. Kai kurie vyskupai, kurių tarpe Jonas Antiochijos patrijarkas ir Šv. Tėvo atstovai, vėlinosi. Kiti nesulaukdami, nutarė posėdį pradėti. Tris kart Nestorijus buvo kviestas į susirinkimą, bet atsisakė ateiti prim, negu suvažiuos visi vyskupai. Dvi savaitai po nustatyto laiko santaryba pradėjo savo darbą Kiriliui pirmininkaujant. Pamatę, kad Nestorijaus mokslas nesuderinamas su Šv. Tėvų mokslu, susirinkusieji vienbalsiai jį pasmerkė ekskomunikuodami ir pašalindami nuo Konstantinopolio patrijarkato. Posėdis tęsėsi visą dieną. Viename savo laiške Kirilijus pasakoja su koku entuziazmu žmonės priėmė šį nusprendimą. Kaip tik išgirdo, visi sub-

go į bažnyčią ir iškilmingai palydėjo vyskupus į savo namus. Miestas, kuris kadaise aidėjo šauksmu "didi yra Efeziečių Diena," dabar pasipylė linksmu garsu—"Motina Dievo"!

Nestorijus nepasitenkindamas šiuo nusprendimu, apeliavo pas imperatorių. Kandidijus imperatoriaus atstovas pripažino santarybos nutarimą be vertės. Birželio 28 d. Jonas Antijokijos patrijarka pribuvo ir Kandidijaus įgundytas sušaukė susirinkimą, kuriame dalyvavo 43 vyskurai. Šie ekskomunikavo Kirilą, o kas link Nestorijaus, — nė žodžio. Imperatorius netekęs kantrybės abiejų susirinkimų nutarimus panaikinęs, įsakė vyskupams tučtuojaus išvažiuoti. Kirilas jausdamas, kad jojo pusėje teisybė, laukė atvykstančių Šv. Tėvo atstovų. Jiems atvykus 10-tą d. liepos, antras santarybos posėdis įvyko Efezo vyskupo Memnono namuose. Atstovai atsivežė su savimi laišką nuo Šv. Tėvo Celestino, kuriame buvo įsakyta įvykdinti ką Šv. Tėvas pirmiau buvo nutaręs. Išklaušę atstovai kas buvo santarybos nutarta prieš jų atvažiavimą, užgyrė ir pasirašė. Nestorijaus byla buvo pralošta. Buvo išstremtas ir mirė ištrėmime, neatšaukęs savo klaidą. Iki savo mirties 444 metais Šv. Kirilas pasiliko budrus tikėjimo ginėjas tikrai užsitarnaudamas bū-

ti pavadintas "Šventų Tėvų antspauda." Ypatingai jis užsitarnauja mūsų pagarbą ir dėkingumą už savo garbingą Marijos teisės vadintis "Dievo Motina."

Kun. Biskis, M. I. Č.

ŠVENČIAUSIŲ JĖZAUS ŽAIZDŲ VAINIKĖLIS

(Kalbasi ant paprasto ražančiaus)

Ant stambesniųjų poterėlių: Amžinasis Tėve, aukoju Tau Jėzaus Kristaus žaizdas, kad būtų išgydytos mūsų sielų žaizdos. (300 dienų atlaidų).

Ant mažesniųjų poterėlių: O mano Jėzau, dėl Tavo švenčiausių Žaizdų nuopelnų dovanok ir pasigailėk. (300 d. atlaidų).

Baigiant vainikėlį tris kartus kalbama: Amžinasis Tėve, aukoju Tau mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Žaizdas, kad būtų išgydytos mūsų sielų žaizdos.

Tas dvi maldeles išmokino patsai Išganytojas Jėzus Kristus Seserį Mariją Mortą Chambon, kuri mirė Francijoje, kovo 21 d., 1907 m. Toji pamaldi sesuo turėjo suteiktą dvilypę pasiuntinybę:

1. Pagerbti ir užtarymo prašyti Šv. Žaizdų.

2. Tą pamaldumą praplatinti žmonių tarpe.

MEILĖ IR NARSUMAS

(Tąsa)

"Toji senutė, man rodos, pergyveno ką nepaprasto," prabilo mano vyras. "Norėčiau paklausti josios pasakojimą apie tai."

"Taip, Jonai, aš irgi norėčiau paklausti, bet senos žaizdos — tu žinai."

Už penkiolikos minučių, tykus pabel-

dimas į duris mums pranešė, kad priruošta vakarienė. Sekėme senutę į mažą valgo mąjį kambarį. Stalas buvo užtiestas drobule, balta kaip sniegas. Keturios sėdynės buvo pastatytos prie stalo.

"Čia kaip namie", vaikai prabilo, ir mūsų šeiminkės akys buvo malonios.

Viską, ko tik galėjome norėti buvo ant stalo: karšta sriuba, bulvės apteptos

sviestu, žirniai, salotos, žodžiu — daugiau negu manēm, kad bus, o geriausias dalykas buvo, kad visi jautēmės kaip namie.

Mielaširdinga moteriškė neleido mums jai pagelbėti, bet pati pataravo su didžiausiu švelaumu. Po vakarienės pripuolēm pagelbėti. Būtų reikėję jums pamatyti, kaip mano vyras ir vaikai šluos tē lėkštes ir valē kambarij.

Pabaigę darbą, paprašėme mūsų šeimininkės prisistūmti savo sėdynę prie krosnės, o mes visi susirinkome, paklausyti josios gyvenimo įvykių.

“Taip, ilga pasaka, bet jeigu norite, jums papasakosiu, bet neduok Dieve, nenoriu apverkti savo nuliūdimų.”

Ji sustojo kaip ir abejodama, bet mes ja raginame pasakoti.

“Šiame namelyje mūsų buvo šeši, ir linksmesnio namelio niekad nebuvo visoje valstybėje. Mano duktė, Marijona, buvo pirmutinė, kuri mus apleido. Ji ištekėjo ir dabar gyvena čia netoli su dviem maloniais sūnais. Jinai dažnai mane aplanko. Tik apie trys dienas atgal kai grįžo namo su savo vaikais.

“Du metai atgal mano vyras Mykolas, Dieve duok dangų, geresnio tėvo nėra buvę, sunkiai apsirgo, ir už trijų savaitių nuėjo pas Dievą gauti savo užmokescnio; jis buvo mylimas vyras, bet Dievas jo norėjo tai mes negalėjome jo sulaukyti. Esu tikra, kad jis linksmas, dėl to, ir aš džiaugiuosi. Tada, buvo trys sūnūs, geri vaikai visi. Jonas buvo dvidešimt penkių metų amžiaus, Alfonsas dvidešimt dviejų ir Vilius, aštoniolikos. Tėvo mirtis, Vilių visai atmainė. Jis buvo tėvo draugas. Nakčia, jiedu vaikščiodavo prie upės kranto, pasikalbėdami apie dienas ir vykius, bet tėvui mirus, vargšas vaikas, niekad nebuvo linksmas, jis niekad neužmiršo tėvo mirties. Visados buvo nuliūdęs, ir šėtonas uždėjo savo ranką ant jo. Kuomet Vilius gerdavo degtinę, nebuvo

galima prie jo prieiti. Jis mane apleido. Buvo liudna diena kuomet su juo atsivei kinau, nors ir nenorėdama, ir jis nuėjo savo keliu. Jo paskutiniai žodžiai, kuriuos ištarė eidamas per sodą, vis skamba mano ausyse: “Aš sugrįšiu, mamyte, aš sugrįšiu.”

“Ar jūs nuo to laiko gavote kokį žodį nuo jo?, aš ją užklausiu.

“Nei vieno žodžio, nei gero nei blogo, bet jaučiu, kad jis bus sveikas. Panelė Marija man prižadėjo jį prižiūrėti, ir ji manęs niekad neapleido prašymuose.”

Nulenčiau galvą, slėpdama savo ašaras, nes tos motinos tvirtas tikėjimas mane sugraudino, o ji toliau pasakoja:

“Štai, tas Pasaulinis Karas iškilo, ir mano sūnūs, Jonas ir Alfonsas norėjo būti tikri šalies vaikai, įstojo į kariuomenę ir nuvyko į Prancūziją trys mėnesiai atgal. Jų laišakai dažnai ateidavo, bet šiandien gavau tiktai vieną — jūs galite geriau perskaityti negu galėčiau jums papasakoti, ir jinai išėmė laišką iš užančio, kur ji laikė tą džiaugsmo ir nuliūdimo brangenybę prie jos motiniškos širdies. Pažiūrėjo, ar viskas yra, ir tada man padavė. “Pati perskaitydavau, bet senatvėje mano akys blogos.”

Pasižiūrėjau į aiškiai parašytą laišką: Mylimoji Motinėle:—

Diena baisiausio mūsų vos pasibaigė, ir nors ištrūkiau nesužeistas, pusės mano širdies beveik nėra: Alfonsas užmuštas. Jėzus jį nusivedė į Savo Amžinąjį Sostą—Dangų. Bet mylimoji, jo neliūski, nes jis mirė kaip narsuolis mušyje, ir mudu priėjome prie išpažinties ir priėmėme šv. Komuniją tą rytą, tai jis danguje dabar, motinėle, visai neabejoju, taip kaip jūs skaitysite šitą laišką mūsų mažame namelyje.

Oi! jaučiuosi, kad nėra ko gyventi, bet tie maitės ir tikėjimo pamokinimai kuriuos išmokau nuo jūsų mažas būdamas, jie mano viena viltis ir suraminimas, ir Vardas, kurį pirmiausiai, kūdikiu būdamas

jūsų rankose ištardavau, buvo pirmas Var das, ant mano lūpu, kuomet supratau ma no brolio netekimą. Jis danguje, motinė le, nes jis mirė kankinio mirtimi.

Yra liūdna, bet priežastis jo gyvybės paguldymo, buvo tas asmuo, kurį, jūs mylite taip labai, dėl jo jis mirė.

Mušio rytą, po šv. Mišių, mudu apsi kabinome ir pasibučiavome, ir kalbėjomės apie vargšą Vilių, ir Alfonsas buvo pasiry žęs paguldyti gyvybę dėl jo išgelbėjimo.

Už dešimt minučių mušis prasidėjo; mes buvome iškasimuose; bombos sprogdinėjo aplink mus; dūmų taip daug, kad nebuvo matyti kas yra 50 pėdų prieš mus. Arti vidudienio, prieš šaudymas daug sumažėjo ir tuojau, gavome įsakymą apleisti iškasimus ir eiti pirmyn, nes manoma, kad priešas traukiasi atgal. Visi mūsų pulkai apleido iškasimus, bet aš stengiausiu būti arti Alfonso. Jis nuėjęs vos penkias dešimtis žingsnių, kai koks jaunikaitis netoli jo pasigriebė už savo dešinio šono ir parpuolė, kraujai smarkiai bėgo iš to šono. Nepaisydamas savęs, Alfonsas atsigrįžo ir šaukė į kapelioną, kad aprūpintų šitą jaunikaitį. Aplink mus skrajoja šūviai. Kunigas atbėgo ir atsiklaupė prie to jaunikaičio, ir per visą laiką Alfonsas stovėjo saugodamas kunigą, stovėdamas prieš jį, kad jeigu ateitų šūvis, nepataikytų kunigui. Tiktai keletas minučių prabėgo, kai šūvis nuo priešo iškasų įėjo į Alfonso širdį ir jis griuvo negyvas; vos minutę daugiau ir kunigą vienas šūvis pataikė ir jis puolė sužeistas. Aš mačiau Alfonso griūvant ir bėgau prie jo, bet buvo jau negyvas. Atsisukau į kunigą, ir jis mane mojo arčiau prisitartinti. "Lai Dievas atmoka tavo narsiam broliui," jis pašnibzdėjo. "Jis mane apsergėjo, kolei šitą jaunikaitį priruošiau dėl dangaus. Būčiau buvęs nužudytas prieš duodamas išrišimą, jeigu tas pirmas šūvis būtų mane pataikęs, bet išklausiau to jaunikaičio iš-

pažinties ir daviau jam išrišimą kai tavo brolis parpuolė. Dieve, jam atlygink."

Nežinau kodėl, bet kažkas mano viduje, mane ragino, pasižiūrėti į to jaunikaičio veidą. Motinėle, ten mušio viduje, nusilenkiau ant jo, gi — mūsų Vilius. Aš užpuoliau skersai ant jo lavono. Taip, mylimoji, mylimas Vilius, nuėjęs į dangų per Alfonso narsumą. O! aš verkiau iš džiaugsmo, atsimindamas tą. Nežiūrėjau kas man atsitiks, paėmiau jo lavoną ir nunešiau į mūsų ligoninę, ir sugrižau tą patį patarnauti Alfonsui. O! kad tos kurčios ausys būtų turėjusios klausą, nes į jas šimtą kartų turėjęs klausą, nešdamas mano meilės jungą: Vilius danguje, Alfonsai, Vilius danguje, bet motule, jis tą žinojo prieš mane, ir jie dabar džiaugiasi, kur nėra daugiau karės, nei nuliūdimo. Motinėle brangioji, neverkite, nes turime ko džiaugtis, turime du šventuosius danguje. Ar atmenate tuos mažus Panelės Marijos stebuklingus medalikėlius, kuriuos užrišote aplink mūsų kaklus, kuomet buvome kūdikiais? Radau užrištus aplink jųdviejų kaklus, ir aorėjau jums nusiūsti, bet žinojau, kad jūs tūkstantį kartų norėtumėte, kad narsūs du jaunuoliai stotų prieš mūsų Karalienę su jos garbės ženklais, kuriuos nešiodavo per visą savo gyvenimą. Neverkite, mylimoji motinėle, neverkite. Jėzus mums geras. Dabar turite eiti ant sargybos."

Jus mylįs Jonas."

P. S. Kunigas irgi mirė. Koks susi vienijimas tų trijų didvyrių sielų!

Pabaigiau skaityti tą laišką, bet vos ką galėjau kalbėti, nes mano akys buvo pilnos ašarų. Mano vyras ir vaikai verkė, ir ant tos motinėlės skruostų buvo ašarų, bet tos ašaros nebuvo nuo nuliūdimo.

Jonas Buja.

Katalikų Pasaulys.

LIETUVOS MALDININKAI PAS POPIEŽIŲ

Liepos 7 d. atskiroje, pusvalandį užtrukusioje audiencijoje, Popiežius priėmė Lietuvos maldininkus, kuriuos pristatė pral. Maliauskas. Nuoširdžioje kalboje Popiežius pareiškė džiaugsmo priimti maldininkus iš tolumo, bet jo širdžiai artimo krašto, kurį jam vienas iš Popiežių teko asmeniškai pažinti. Be to, Popiežius pareiškė geriausių linkėjimų lietuvių tautai, suteikė palaiminimą maldininkams, episkopatui, dvasiškijai ir visai Lietuvai.

Audiencijoje kartu su maldininkais dalyvavo ir Lietuvos charge d'affaires prie Vatikano, p. Graužinis.

KUN. J. ČUŽAUSKAS, Waukegan, Ill., lietuvių parap. klebonas, kuris gaisro metu pagelbėdamas bažnytinius daiktus, pats apdegė.

WAUKEGAN, Ill. — Viena didžiausių nelaimių Waukegane — tai gaisras Šv. Baltramiejaus bažnyčioje, liepos 22 d. Gaisras padarė daug nuostolių. Be to, vandeniui sulieta labai daug bažnytinių drabužių.

Gaisras prasidėjo zokristijoj ir ugnis tuojau kilo į viršų. Visi parapijonys puolė gelbėti. Gerb. klebonas gelbėdamas didžiojo altoriaus šventenybes pats nukentėjo. Visi žmonės buvo labai išsigandę. Daug pradėjo net verkti.

Dabar kol viskas bus pataisyta, ir apkalbėta kas daryti, pamaldos bus laikomos mokyklos kambariuose.

KRETINGA. — Švietimo ministeris, pasirėmęs vidurinių ir aukštesniųjų mokyklų įstatymu, nuo šių metų rugpiučio 1 d. Kretingos Pranciškonų ordino gimnazijos mokytojams ir tarnautojams valdžios mokyklų mokytojų ir tarnautojų suteiks valdžios mokyklų mokinių teises.

UKMERGĖ. — Ukmergės apskrity birželio 17—18 d. siautė didelė audra su ledais ir perkūnija. Audros būta tikrai baisios. Išrauta daug medžių. Smarkūs edai išmušė apie 144 ha. pasėlių.

— VIENA. — Vienos Arkivyskupas ragina katalikus, einant į bažnyčią saugotis skirtingų uniformų, kurios parodytų priklausomybę prie vienos ar kitos partijos. Bažnyčioje visi turi jaustis, kaip vienos šeimos nariai.

— Vengrijos katalikai labai rūpinasi kat. spaudos sklėdimu.

— Belgijos, Vengrijos ir Vokietijos katalikai stengiasi visus tikinčiuosius įpratinti kartu giedoti bažnyčioje. Tam jie yra įkūrę net atskiras bažnytinio giedojimo draugijas.

THOMPSON, CONN. — Liepos 16 dieną, Katalikų Bažnyčia šventė Šven-

čiausios Panelės Marijos Škaplernos šventę. Marianapolio Kolegijos koplyčioje įvyko Marijonų Vienuolijos brolių įžadų sudėjimas. Liepos 16 d. yra brangiausia bei iškilmingiausiai švenčiamų švenčių Marijonų Vienuolijos kalendoriuje. Toje dienoje ne tik čion Amerikoje, kur yra gana skaitlingas būrys Marijonų vienuolių, kurie vaidina ypatingai didelę rolę Amerikos lietuvių katalikų gyvenime, daugiausia atsižymėdami savo sumaniu vedimu vienintėlės Amerikos lietuvių kolegijos, bet ir visur, kur yra Marijonų provincijų, ten ir įvyksta įžadų atnaujinimas.

Iškilmės įvyko rytą prieš šv. Mišias. Iškilimėms celebravo kun. A. Bublys, M. I. C., laikinasis Amerikos Marijonų provincijolas; jam tarnavo klierikai Kazys Vengras, M. I. C. ir Vincas Andriuška, M. I. C. Pamokslą pasakė pats celebrantas.

Dauguma brolių sudėjo įžadus vieneriems metams. Amžinuosius įžadus sudėjo: Brol. J. Banys, M. I. C., Brol. J. Kamandulis, M. I. C. ir Brol. B. Ivanauskas, M. I. C.

Įžadų sudėjusiems draugai ir giminės linki geriausios ištvėrmės savo tokiame prakilniame darbe. *Antanas Juzulėnas.*

Klausimai Ir Atsakymai

KLAUSIMAS. Einant stacijas, ar reikia prieiti prie kiekvienos stacijos; ar gal užtektų stoti ir klaupiti sėdynėje, apmąstant Jėzaus kančią?

B. K.

ATSAKYMAS. Jei nėra jokių žymių kliūčių vaikščioti, reikia vaikščioti nuo stacijos prie stacijos. Jei einamos stacijos be drai, vadovaujant kunigui, ar šiaip vienam parinktam asmeniui, tai užtenka, būnant sėdynėje stoti ir klaupiti ir apmąstinėti kančią.

Kas negali vaikščioti stacijų dėlei kurios nors ligos ar kitos žymios priežasties, arba jei nėra stacijų, kaip štai namieje ar kelionėje, tai tuomet, jei jis turi kryželį su stacijų atlaidais, jis gali juos pelnyti, apmąstydamas kančią be vaikščiojimo ir sukalbėdamas "poterius."

KLAUSIMAS. Girdėjau anglikonų bažnyčioje, kad Martinas Liuteris yra skaistyklėje ir bus tenai iki pasaulio pabaigos. Ar tai teisybė? "*Laivo*" *Skait.*

ATSAKYMAS. Na kam šis klausimas

yra reikalingas? Kas iš to, kad žinosi, kur yra Martinas Liuteris, jei nežinosi kur pats esi.

Jei anglikonų bažnyčia turi Dievo apreiškimą arba pasakymą, kur yra Martinas Liuteris, tai tegu ji tai aiškiausiai įrodo, o be Dievo apreiškimo nei anglikonų bažnyčia nė aš negalime žinoti, kur dabar yra Martino Liuterio siela. Jei jis taip mirė kaip jis gyveno ir kitus mokino gyventi, tai jo siela negali būti kur kitur, kaip tik pačiame pragare, bet jei jis mirdamas labai gailėjosi už savo kaltes, tai Dievo gailestingumas, kuriam nėra ribų ir kuriam niekas jokių ribų negali nuskirti, galėjo Martino Liuterio sielos pasigailėti. Tai tiek galima į tai pasakyti.

PASTABA. Gerbiamieji Klausėjai: rūpinkitės padavinėti rimtus ir naudingus klausimus, o ne tuščius, kuriais norima tik savo tuščią smalsumą tenkinti arba patenkinti savo tuščią mintijimą "na žūrėsime, ką čia į tą klausimą atsakys."

SVEIKA MARIJA

Iš Kun. A. Stolz'o Raštų
Lietuviškai parašė

Kun. Antanas Petrauskas, M. I. C.

Ar myli Mariją? Ar nori apie Ją pasiskaityti gražių skaitymų? — Jei myli ir nori apie Ją daug — daug gražių dalykų išgirsti, tai būtinai pasiskaityk ką

tik išėjusią iš spaudos knygą vardu "SVEIKA MARIJA!"

Knyga turi 200 puslapių rašto, 8 didelius ant gražios popieros Švč. Marijos ir Jėzaus paveikslus.

Knygos kaina, imant po vieną 35c.

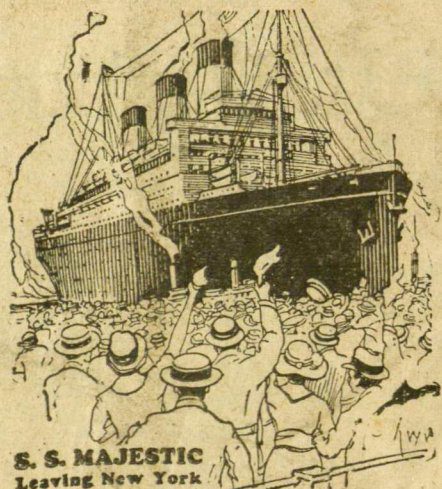
"LAIVAS"

**2334 So. Oakley Ave.,
Chicago, Illinois.**

SPECIALĖ EKSKURSIJA Į LIETUVĄ

IŠPLAUKIA IŠ NEW YORKO

RUGPIŪČIO 30 D. S. S. MAJESTIC

(Didžiausiu pasauly laivu — 56,621 tonų) Ekskursijos vadas **KUN. DR. K. MATULAITIS.**

Trečios klesos kaina į Klaipėdą \$99; į abi pusi \$161.50.

Smulkmenišką informaciją gausite:

"DRAUGAS" PUBL. CO.,
2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

arba

WHITE STAR LINE

216 N. Michigan Ave. Chicago, Ill.